

บทที่ 2

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในกฎหมายอาญาอิสลาม

ก่อนที่ผู้วิจัยจะกล่าวถึงความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในทัศนะอิสลาม ผู้วิจัยใคร่ขอทำความเข้าใจเสียก่อนว่า อิสลามถือว่าการร่วมประเวณีระหว่างหญิงและชายที่ไม่ใช่สามีภรรยาที่นั่นเป็นสิ่งต้องห้ามอย่างเด็ดขาด ผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามอันนี้ อิสลามถือว่าเขาผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำผิดประเวณี ต้องระวางโทษโดย 100 ครั้ง หากเขาไม่เคยผ่านการสมรสมาก่อน และต้องระวางโทษรุมข่มขืนปาก่อนหินผู้กระทำผิดจนตาย หากเขาผู้กระทำนั้นเคยผ่านการสมรสมาก่อน

บทบัญญัติอิสลามจะใช้ศัพท์ ผิดประเวณี แทนศัพท์ ข่มขืนกระทำชำเรา อย่างที่กฎหมายทั่วไปใช้กัน เพราะอิสลามห้ามการทำผิดประเวณีโดยไม่คำนึงถึงความยินยอมหรือไม่ยินยอมจากฝ่ายหญิงผู้ถูกระทำ กล่าวคือ การบังคับฝืนใจหญิงนั้นมิได้เป็นองค์ประกอบของความผิด แต่การบังคับหญิงนั้นเป็นสาเหตุที่จะทำให้หญิงผู้ถูกระทำนั้นพ้นโทษ การร่วมประเวณีระหว่างหญิงและชายที่ไม่ใช่สามีภรรยาที่นั่น ถือว่าพอเพียงและครบองค์ประกอบของความผิดและเพียงพอที่จะลงโทษผู้กระทำผิดทั้งชายและหญิงได้

ความหมายของการผิดประเวณี

ความหมายการผิดประเวณีในเชิงภาษา

การผิดประเวณีในภาษาไทย ตรงกับภาษาอาหรับว่า ซินา ( ) ซึ่งเป็นอาการนามของ ชะนา ยัซนีย์ ( ) หมายความว่า การร่วมประเวณีโดยไม่สมรส ซินาสามารถเขียนได้สองแบบด้วยกันคือเขียนลงท้ายด้วย ยาล์ ( ) จะอ่านออกเสียงสั้นเป็นภาษาของชาวฮิญาซ และเป็นภาษาของอัลญอราน และอีกลักษณะหนึ่งเขียนลงท้ายด้วย อะลฟ ( ) ซึ่งเป็นภาษาของชาวนำญุด์ ซึ่งทั้งสองลักษณะการเขียน มีความหมายเหมือนกัน¹

¹ Ibnu Manzhur, 1994 : 14 /359

ความหมายการผิดประเวณีในเชิงวิชาการ

นักปราชญ์และนักวิชาการอิสลามได้นิยามคำ การผิดประเวณี แตกต่างกันตามทัศนะของตัวเองแต่ทั้งหมดล้วนแล้วมีความหมายที่คล้ายคลึงกันมาก ดังต่อไปนี้

อิบนุ อาบีดีน² ได้นิยาม การผิดประเวณีในหนังสือ Rad-dul Mukhtar หมายถึง การร่วมประเวณีระหว่างชายและหญิงในอวัยวะเพศของหญิงโดยปราศจากการมีสิทธิใดๆหรือข้ออ้างในการมีสิทธิ³

อัลมาวัรดี⁴ กล่าวว่า การผิดประเวณีคือ ชายร่วมประเวณีกับหญิงโดยปราศจากการสมรสหรือความคลุมเครือของการสมรส ปราศจากการมีสิทธิหรือข้ออ้างในการมีสิทธิ และปราศจากการสำคัญผิด ทั้งที่รู้ถึงการห้ามในการกระทำอันนั้น⁵

อะห์มัด อัลดัดดีร์⁶ ได้นิยาม การผิดประเวณีว่า “การล่วงเข้าอวัยวะเพศมุสลิมลงในช่องคลอดมนุษย์โดยเจตนาและปราศจากความคลุมเครือ และถึงแม้ว่าจะล่วงเข้าไปในถาวรหนักหรือลงในอวัยวะเพศของผู้เสียชีวิตแล้วก็ตาม”⁷

อิบนุล อะเราะบีย์ ได้นิยาม การผิดประเวณีว่า “การร่วมประเวณีที่ต้องห้ามด้วยหลักการศาสนา กับผู้ที่มิได้อยู่ในครอบครองและไม่มีความคลุมเครือในการครอบครอง ไม่ว่าจะร่วมประเวณีทางทวารหนักหรืออวัยวะเพศ ทั้งชายและหญิง”⁸

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า บรรดานักกฎหมายอิสลามมีความเห็นพ้องกันว่า การผิดประเวณีในอิสลามนั้นคือ การร่วมประเวณีระหว่างหญิงและชายที่ปราศจากการสมรสที่ถูกต้องและปราศจากความคลุมเครือของการแต่งงานที่ถูกต้อง และคลุมเครือในการมีสิทธิซึ่งกระทำโดยเจตนา

---

² อิบนุอาบีดีน คือ มุฮัมหมัด อะมีน อิบนุ อุมร์ อิบนุ อับดุลอะซีซ มีชีวิตระหว่างปี ค.ศ. 1777-1831 ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาศาสนบัญญัติตามสำนักอิหม่ามอะนะฟี

³ Ibnu Aabidin, 1994 : 6/5

⁴ อัลมาวัรดี คือ อบีอัลหะซัน อะลี อิบนุ มุฮัมหมัด อิบนุ อัลหะบิบ อัลมาวัรดี มีชีวิตระหว่างปี ค.ศ. 943-1029 ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาศาสนบัญญัติตามสำนักอิหม่ามชาฟีอี และได้เรียบเรียงหนังสือมากมายและที่ล้าชื่อได้แก่หนังสือ al-hawi และ al-ahkamus sulthaniah

⁵ ar-Ramlie, 1993: 7/422-423

⁶ อัฮมัด อัลดัดดีร์ ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาศาสนบัญญัติตามสำนักอิหม่ามมาลีกี

⁷ al-Dardir, n.d. : 4/313

⁸ Ibnul Arabie, n.d. : 3/ 332

เป็นที่น่าสังเกตว่า การผิดประเวณี ในทัศนะอิสลามนั้น มีองค์ประกอบสำคัญอยู่สองประการคือ มีการร่วมประเวณีระหว่างหญิงและชายที่ไม่ใช่คู่สมรส และทำการร่วมประเวณีโดยสมัครใจ

ส่วนการบังคับหรือขืนใจหญิงผู้ถูกระทำนั้น มิได้เป็นองค์ประกอบของความผิดแต่อย่างใด ด้วยคุณลักษณะที่ว่านี้สามารถกล่าวได้ว่า การผิดประเวณีในอิสลามนั้น มีความแตกต่างกับการข่มขืนกระทำชำเราในกฎหมายนานาประเทศ

อนึ่งมีนักวิชาการที่ไม่ใช่มุสลิม (non muslim) บางท่านนิยามการข่มขืนกระทำชำเรา (ซึ่งหมายถึงการผิดประเวณี) ตามทัศนะอิสลามคลาดเคลื่อนจากความหมายจริงดังที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น จะด้วยจงใจที่จะทำให้คลาดเคลื่อนหรือเพราะขาดความรู้ด้านวิชาการอิสลามหรืออาจเป็นเพราะได้รับการถ่ายทอดข้อมูลที่ผิดเพี้ยนจากความจริง นักวิชาการผู้นี้ได้นิยามการข่มขืนกระทำชำเราตามทัศนะของอิสลามว่า การข่มขืนกระทำชำเราก็คือการร่วมประเวณีกับหญิงโดยหญิงนั้นไม่ให้ความยินยอม...⁹

ถ้าหากพิจารณานิยามข้างต้นจะเห็นว่า การผิดประเวณีในทัศนะอิสลามมีความเหมือนกับการข่มขืนกระทำชำเราในทัศนะของกฎหมายทั่วไป กล่าวคือกฎหมายอิสลามห้ามการข่มขืนกระทำชำเราเฉพาะกรณีที่หญิงผู้ถูกระทำไม่ยินยอมเท่านั้น แต่ตามความเป็นจริงแล้ว อิสลามไม่ได้ห้ามเฉพาะการข่มขืนเท่านั้น อิสลามห้ามการร่วมประเวณีกับหญิงอื่นที่มีใช้ภรรยาของตน ถึงแม้ว่าการร่วมประเวณีนั้นเกิดขึ้นจากความสมัครใจยินยอมจากฝ่ายหญิงผู้ถูกระทำก็ตาม ตามที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น

จากความหมายในเชิงภาษาและในเชิงวิชาการของคำว่า การผิดประเวณี ที่ได้นำเสนอมาแล้วนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ความหมายของคำว่า การผิดประเวณีในเชิงภาษาและในเชิงวิชาการมีความใกล้เคียงกันมาก เพราะความหมายทั้งในเชิงภาษาและวิชาการต่างก็นิยามว่า การผิดประเวณีคือการร่วมประเวณีที่ต้องห้าม เพราะการร่วมประเวณีโดยไม่สมรสนั้นเป็นสิ่งต้องห้ามในอิสลาม

---

⁹ ประสิทธิ์ พัฒนอมร, 2523 : 10

ข้อกำหนด (หุก่ม) ของการผิดประเวณี

การผิดประเวณีเป็นบาปใหญ่อย่างหนึ่ง รองลงมาจากที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และฆ่าคนตายโดยเจตนา การผิดประเวณีเป็นภัยคุกคามความสงบเรียบร้อยของสังคม ภัยอันตรายที่เกิดขึ้นจากการทำผิดประเวณีไม่เพียงแต่ส่งผลร้ายต่อผู้กระทำเท่านั้น แต่ยังส่งผลร้ายต่อคนรอบข้างและสังคมอีกด้วย ด้วยเหตุนี้อิสลามจึงถือว่าการผิดประเวณีนั้นนอกจากจะเป็นบาปใหญ่แล้วยังถือว่าเป็นความผิดทางอาญาที่กฎหมายอิสลามได้กำหนดบทลงโทษอย่างหนักอีกด้วย จึงเป็นการสมควรที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดนั้นด้วยโทษที่หนักหน่วงและรุนแรงยิ่ง

การผิดประเวณีเป็นสิ่งต้องห้ามตามบทบัญญัติของอิสลาม โดยมีหลักฐานยืนยันจากอัลกุรอาน อัลสุนนะห์ และอิจญ์มาอ์ดซึ่งจะนำเสนอต่อไปนี้

1. หลักฐานจากอัลกุรอาน

1. อัลลอฮ์ได้ตรัสในซูเราะห์อันนิซาอ์ความว่า “และบรรดาผู้ที่กระทำสิ่งลามกในหมู่สตรีของพวกเขาฉันนั้น จงจัดให้มีพยานสี่คนในหมู่พวกเขาฉันยืนยัน ถ้าพวกเขายืนยันแล้วก็จะกักขังพวกนางเหล่านั้นไว้ในบ้าน จนกว่าความตายจะคร่าชีวิตพวกนาง หรือไม่อัลลอฮ์ก็จะทรงมีทางหนึ่งสำหรับพวกนาง และชายสองคนในหมู่ของพวกเขาที่จะกระทำการลามกนั้นพวกเขาจงลงโทษเขาเสียทั้งสองคน”¹⁰

2. อัลลอฮ์ตรัสในซูเราะห์อัลอิสรออ์ความว่า “และพวกเขาจงอย่าเข้าใกล้กับการผิดประเวณี แท้จริงมันเป็นการลามกและทางอันชั่วช้า”¹¹

3. อัลลอฮ์ตรัสในซูเราะห์อัลฟุรคอนความว่า “และพวกเขาไม่ผิดประเวณีและผู้ใดกระทำเช่นนั้นเขาจะได้พบกับบาปมหันต์”¹²

4. และอัลลอฮ์ตรัสในซูเราะห์อันนูรความว่า “หญิงที่ทำการผิดประเวณีและชายที่ทำการผิดประเวณี พวกเขาจงไต่ถามแต่ละคนในสองคนนั้นหนึ่งร้อยที”¹³

¹⁰ อัลกุรอาน, 4 : 15-16

¹¹ อัลกุรอาน, 17 : 32

¹² อัลกุรอาน, 25 : 68

¹³ อัลกุรอาน, 24 : 2

หลักฐานจากอัลกุรอานที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การทำการผิดประเวณีเป็นสิ่งต้องห้ามโดยมีหลักฐานจากอัลกุรอานดังที่ได้เสนอมาข้างต้น

ในโองการแรก (4 : 15-16) อัลลอฮ์ยืนยันว่าผู้ที่ทำการผิดประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นต้องลงโทษ และโทษสำหรับผู้หญิงที่ทำการผิดประเวณีนั้นคือ กักขังพวกนางจนตาย นักอรรถาธิบายอัลกุรอานมีความเห็นพ้องกันว่า โองการนี้ประทานลงมาก่อนโองการที่บัญญัติโทษผู้ทำการผิดประเวณีด้วยวิธีการโบยหนึ่งร้อยครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโองการนี้ถูกยกเลิกไปแล้ว¹⁴

โองการที่สอง (17 : 32) อัลลอฮ์ห้ามเข้าใกล้กับการผิดประเวณีซึ่งแน่นอนที่สุด โองการนี้หมายถึงการห้ามทำการผิดประเวณีนั่นเอง เพราะ “เพียงด้วยคำกล่าวสั้นๆ แต่แอบแฝงด้วยสำนวนโวหารที่ลึกซึ้ง เพราะห้ามการเข้าใกล้แสดงให้เห็นว่าถ้ากระทำในสิ่งที่ห้ามไว้ นั้นจะนำมาซึ่งภัยอันตรายยิ่ง”¹⁵

โองการที่สาม (25 : 68) อัลลอฮ์กล่าวถึงคุณสมบัติป่าวของพระองค์ผู้ทรงเมตตา (อิบราฮิมและหิมาณ) ซึ่งหนึ่งในคุณสมบัตินั้นคือพวกเขาจะไม่ทำการผิดประเวณี และในโองการสุดท้าย (24 : 2) อัลลอฮ์ได้บัญญัติบทลงโทษของผู้ทำการผิดประเวณีไว้อย่างชัดเจนว่าโทษของผู้กระทำเช่นนั้นคือโบย 100 ครั้ง

2. หลักฐานจากอัสนุนนะห์

2.1 รายงานโดยอบูฮุรَيْرَةَ รَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลย กล่าวความว่า “ผู้ศรัทธาจะไม่มีการทำผิดประเวณีหากว่าในขณะที่จะทำการผิดประเวณีนั้นเขาเป็นผู้ศรัทธา”¹⁶

สุนนะห์บัพนี้แสดงให้เห็นว่าการทำการผิดประเวณีนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม เพราะการทำผิดประเวณีนั้นแสดงถึงความไร้ซึ่งศรัทธาของผู้กระทำ ผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ มะลาอิกะห์และโลกหน้าจะไม่ทำการผิดประเวณีเป็นอันขาด

2.2 รายงานโดยอับดุลลอฮ์ อิบน์มุสอูดกล่าวว่า ฉันได้ถามท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลย ว่าอะไรเป็นบาปใหญ่ที่สุด ท่านตอบว่าการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ผู้สร้างเจ้า อิบน์มุสอูดถามอีกว่า และอะไรอีก ท่านตอบว่า การที่เจ้าฆ่าลูกเจ้าเพราะกลัวว่าจะอาศัยกินพร้อมกับเจ้า อิบน์

¹⁴ Ash-Shafi-ie, 1991 : 3/319

¹⁵ Abdul Wahid, 1995 : 32

¹⁶ รายงาน โดยอัลบุคอรีฮ์ หนังสือนามเลข 6311

มัสดูดถามอีกว่าและอะไรอีก ท่านตอบว่าการที่เจ้าทำผิดประเวณีกับ ภริยา เพื่อนบ้านของ เจ้า¹⁷

สุนนะห์บทนี้แสดงให้เห็นว่าการผิดประเวณีนั้นเป็นบาปใหญ่อย่างหนึ่งรองลงมาจาก การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และการฆ่าคนตายโดยเจตนา เพราะท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลฯ ได้ตอบ คำถามของอิบนุมัสดูดเกี่ยวกับบาปใหญ่ตามลำดับดังที่กล่าวมาข้างต้น

3. อัจญ์มาอ์

อัจญ์มาอ์ คือ ความเห็นที่สอดคล้องกันของบรรดามุจญ์ตะฮิด¹⁸ ของประชาชาติ ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลฯ ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง¹⁹

นักวิชาการอิสลามตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเห็นพ้องกันว่า การทำการผิดประเวณีนั้น เป็นสิ่งต้องห้ามโดยมีหลักฐานจากอัลกุรอานและอัซสุนนะห์

เป้าประสงค์ของการห้ามการผิดประเวณี

การทำการผิดประเวณีนั้นเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรมและคุณธรรมเป็นการกระทำที่เป็นอันตรายต่อสังคม ศาสนาอิสลามห้ามทำการผิดประเวณีอย่างเด็ดขาด ประณามผู้กระทำอย่างสิ้นเชิง และแน่นอนที่สุด “อัลลอฮ์จะไม่ห้ามปวงบ่าวของพระองค์ กระทำสิ่งใดๆ เว้นแต่ว่าอัลลอฮ์จะกำหนดสิ่งอื่นมาทดแทนเป็นที่อนุญาตเพื่อยืนยันถึงความสงบสุขและ จำเริญ”²⁰ ในเมื่ออัลลอฮ์ห้ามทำการผิดประเวณี ด้วยเหตุผลที่อัลลอฮ์ทรงรอบรู้ ในขณะที่เดียวกันนั้นอัลลอฮ์ได้ทดแทนการสมรสเพื่อตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของมนุษยชาติ

เนื่องจากผลร้ายที่เกิดขึ้นจากการผิดประเวณีนั้นรุนแรงและอันตรายอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ผู้กระทำเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อสังคม ประเทศชาติ และประชาคมโลกอีกด้วย

อัลเมาดูดียกกล่าวว่า “เพราะตามจริงแล้วพฤติกรรมเช่นนั้น (สำส่อนทางเพศ) ไม่เพียงแต่จะส่งผลเสียต่อสังคมที่เขาอยู่อาศัยเท่านั้น(ฝรั่งเศส) แต่มันยังส่งผลเสียต่อมนุษยชาติอีก

¹⁷ รายงาน โดยอัลบุคอรีฮ์ หะดีษหมายเลข 6313, มุสลิม 124, อัตติรมิซีย์ 3106, อันนินสัยฮ์ 3948, อบูดาวูด 1966, อีหมัด 3430

¹⁸ มุจตาฮิดคือผู้ที่มีความสามารถวิเคราะห์ข้อกำหนดจากตัวบทอัลกุรอานและสุนนะห์ได้เอง (อรุณ บุญชม, 2536 : 12)

¹⁹ อิสมาแอ อาลี, 2535 : 70

²⁰ Abdul Wahid, 1995 : 29

ด้วย ผลที่จะเกิดมานั้นมิได้จำกัดอยู่แต่เพียงในชนรุ่นนั้นเท่านั้นแต่มันจะถูกถ่ายทอดไปยังชนรุ่นต่อไปด้วย”²¹

ส่วนเหตุผลการห้ามการผิดประเวณีนั้นตามทัศนะอิสลามมีหลายเหตุผลด้วยกัน ผู้วิจัยขอเสนอเป็นข้อๆดังต่อไปนี้

1. เพื่อรักษาทายาทสืบสกุล

ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลฯ ส่งเสริมให้ประชาชาติของท่านให้มีลูกมากดังที่ท่านได้กล่าวในอัลสุนวนะห์ความว่า “พวกท่านจงสมรสกันเถิด แน่อนพวกท่านจะได้เพิ่มปริมาณมากขึ้น เพราะข้าจะนำพวกท่านทั้งหมดไปवादกับบรรดาประชาชาติทั้งหลายในวันกิยามะห์”²² และโดยธรรมชาติของมนุษย์แล้ว ทุกคนย่อมต้องการทายาทเพื่อสืบสกุล

เพื่อรักษาไม่ให้เกิดความสับสนในด้านการสืบสกุล อิสลามจึงห้ามการผิดประเวณี เพราะลูกที่เกิดมาจากการสำส่อนหรือนอกสมรสนั้นจะนำพาถึงความสับสนของวงศ์ทายาท

เหตุผลในข้อนี้เป็นจุดมุ่งหมายของศาสนบัญญัติ (มะกอลิด ชัรฮียะห์) อย่างหนึ่งในบรรดาจุดมุ่งหมายศาสนบัญญัติทั้งห้า ที่อัลลอฮ์ทรงเจตนาบัญญัติข้อกำหนด คำสั่ง ข้อห้าม และบทบัญญัติต่างๆ ล้วนแล้วมีจุดประสงค์ที่จะปกป้องจุดมุ่งหมายของศาสนบัญญัติให้ประการ

2. เพื่อรักษาจริยธรรมอันดีงาม

ในการห้ามผิดประเวณีนั้นได้พิจารณาเรื่องจริยธรรมเป็นหลัก กล่าวคือเพื่อปกป้องสังคมให้หลุดพ้นจากความเลวทรามและตกต่ำ หากมนุษย์อยู่อย่างไรชอบเขตในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ คงไม่แตกต่างอะไรกับสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย ซึ่งไม่สามารถแยกแยะระหว่างแม่หรือลูกของตัวเอง เราคงมโนภาพออกว่าลักษณะความเป็นอยู่ของสัตว์เป็นเช่นไร

พร้อมกันนี้การห้ามผิดประเวณีนั้นเป็นปัจจัยอีกประการคือ เพื่อที่จะกีดกันแนวโน้มภาวะจิตใจของสามีภรรยาเพื่อมิให้หันอกใจต่อกัน ความแตกแยกในครอบครัวคงไม่เกิดขึ้นหากว่าทั้งสามีและภรรยาต่างซื่อสัตย์ต่อกันและกัน

²¹ เมาศูคีย์, 2527 : 198

²² รายงาน โดยอันนิสาอีย์ ะเคดีย์หมายเลข 3175, อิบุนดาอูด 1754, อิบุน มาอูฮ์ 1853

3. เพื่อรักษาสุขภาพ

ความสุขชั่วคราวที่เกิดจากการร่วมประเวณีต้องห้ามนั้น เป็นพิษร้ายอย่างหนึ่งที่คอยจะคุกคามสุขภาพร่างกายและความสงบสุขทางภาวะจิตใจของบุคคล การร่วมประเวณีกับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาตนเองหรือการสำส่อนนั้นมีความเสี่ยงสูงที่จะติดโรคติดต่อต่างๆ โดยเฉพาะโรคที่ติดต่อทางอวัยวะสืบพันธุ์ เช่นโรคเอดส์ เป็นต้น ตามทัศนะของ “ชาวไทยมุสลิมส่วนใหญ่มองว่าเอดส์คือสิ่งที่พระเจ้าส่งมาเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดในเรื่องเพศ เกี่ยวข้องโดยตรงกับการไม่ซื่อสัตย์ต่อคู่สมรสและการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและนอกสมรส”²³

อัลเมาดูดีย์ ได้พูดถึงสภาพของทหารฝรั่งเศสในสงครามโลกครั้งที่ 2 ว่า “การลุ่มหลงคลั่งไคล้อยู่กับความสุขทางเพศ ทำให้พวกเขาแทบจะไม่มีความคิดถึงหลงเหลือเลยหรืออาจจะไม่มีเลยด้วยซ้ำ และการแพร่ระบาดของกามโรคก็ได้ทำลายสุขภาพของชนในชาติอย่างหนัก”²⁴

4. เพื่อรักษาทรัพย์สินสมบัติและเงินทอง

การจัดหาหญิงที่จะมาให้บริการหรือมาสนองตอบอารมณ์ใคร่นั้น ในบางครั้งจะต้องใช้เงินทองมาแลกเปลี่ยนกับการให้บริการ และอีกทั้งค่าใช้จ่ายในการรักษาตัวเองในกรณีที่ป่วยเป็นโรคจากการผิดประเวณี ซึ่งเป็นการสิ้นเปลือง(ที่ต้องห้าม)โดยไร้เหตุผลอันควร

เหตุผลทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นทั้งหมดนั้น สืบเนื่องมาจากสุนนะห์บทหนึ่งของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลฯ ความว่า “จงระวังจากการผิดประเวณี แท้จริงแล้วมันมี(ภัย)สี่ประการคือ หมดความละเอียดจากใบหน้า อัลลอฮ์ตัดปัจจัยยังชีพ (ริซกี) อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้วยิ่งและพำนักในนรกชั่ววันวันตรี”²⁵

องค์ประกอบของการผิดประเวณี

องค์ประกอบของการผิดประเวณีหมายถึง ปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดการผิดประเวณีมีความสมบูรณ์ทางกฎหมาย หากขาดปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งจะถือว่าเป็นการผิดประเวณีที่ไม่

²³ อารี จำปากลาง, 2540 บทคัดย่อ

²⁴ เมาดูดีย์, 2527 : 105

²⁵ รายงาน โดยอัญญาบะรอณี

สมบูรณ์ในทัศนะของอิสลาม การผิดประเวณีที่จะถือว่าเป็นความผิดนั้นต้องประกอบด้วยสอง องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. การกระทำการร่วมประเวณี
2. มีเจตนา

1. การกระทำการร่วมประเวณี

องค์ประกอบข้อนี้หมายถึง การล่วงอวัยวะสืบพันธุ์ของชายเข้าในช่องคลอดของหญิง โดยได้ล้าคออวัยวะสืบพันธุ์ของชาย หรือประมาณนั้น (ในกรณีที่ไม่มีคอกเช่นนั้น) ในการล่วงเข้าอวัยวะเพศของชายในช่องคลอดหญิงนั้นไม่จำเป็นจะต้องมีการหลั่งน้ำอสุจิแต่อย่างใด การไม่ตื่นตัวของอวัยวะสืบพันธุ์ชายก็เช่นกันไม่ได้เป็นปัจจัยของการร่วมประเวณี ถึงแม้ว่าอวัยวะสืบพันธุ์ชายจะตื่นตัวหรือไม่ก็ตาม การร่วมประเวณีถือว่าเกิดขึ้น หากอวัยวะสืบพันธุ์ชายได้ล่วงเข้าไปในอวัยวะสืบพันธุ์หญิงโดยได้ล้าคออวัยวะนั้น ด้วยเหตุนี้ในการที่จะทำให้การร่วมประเวณีสมบูรณ์นั้นมีเงื่อนไขสำคัญสี่ประการด้วยกันดังต่อไปนี้

1.1 มีการร่วมประเวณีจริง

การมีความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงที่ยังไม่สมรสกันในรูปแบบต่างๆที่ไม่ใช่การร่วมประเวณีไม่ถือว่าเป็นสาเหตุที่ต้องลงโทษฐานผิดประเวณี เพราะการร่วมประเวณี หมายถึง การที่ชายเอาอวัยวะสืบพันธุ์ของตัวเองสอดใส่ตามอวัยวะสืบพันธุ์หญิง โดยที่อวัยวะเพศชายยังไม่ได้ล่วงเข้าไปในอวัยวะเพศหญิงนั้นยังไม่ถือว่าเป็นการร่วมประเวณี แต่ต้องมีการล่วงเข้าอวัยวะเพศชายเข้าในอวัยวะเพศหญิงโดยได้ล้าคออวัยวะเพศชายแล้ว²⁶ ถ้าอวัยวะเพศชายล่วงล้าไม่เกินคอกนั้นถือว่าการร่วมประเวณียังไม่สมบูรณ์

ในกรณีที่ชายที่มีความบกพร่องทางอวัยวะเพศ ถ้าหากอวัยวะเพศของเขาไม่มีคอกเหมือนผู้คนทั่วไป ต้องพิจารณาจากการล่วงล้าว่าได้ล่วงล้าไปแล้วมากน้อยเพียงใด โดยที่นักวิชาการมีความเห็นว่าต้องล่วงล้าประมาณเท่าคออวัยวะเพศชายจึงจะถือว่าเป็นการร่วมประเวณีที่สมบูรณ์ ถ้าหากล่วงล้าน้อยกว่านั้น ไม่ถือว่าเป็นการร่วมประเวณี²⁷

²⁶ ar-Ramlie, 1993 : 7/422

²⁷ Ad-dimyathie, 1995 : 4/231

จึงกล่าวได้ว่าในการพิจารณาเงื่อนไขในข้อนี้คือ มีการร่วมประเวณีจริงตามลักษณะ ดังที่ได้กล่าวมา การที่ผู้กระทำจะสำเร็จความใคร่หรือไม่นั้นมิได้เป็นเงื่อนไขของความผิดและการเคลื่อนไหวของน้ำอสุจิก็น่าสนใจก็เช่นเดียวกันไม่ว่าจะเป็นเงื่อนไข

1.2 ผู้กระทำบรรลุนิติภาวะ (มุกัลลัฟ)

บรรลุนิติภาวะในที่นี้หมายถึง การพ้นจากภาวะผู้เยาว์และพ้นจากภาวะวิกลจริต ถ้ามีการร่วมประเวณีระหว่างผู้เยาว์ด้วยกัน หรือระหว่างผู้ที่วิกลจริตด้วยกัน นักกฎหมายอิสลามให้ทัศนะที่พ้องกันว่า การกระทำของบุคคลเหล่านั้นจะไม่ถูกลงโทษในฐานะกระทำความผิดทางเพศนี้ ท่านหญิงอาอีชะห์ภริยาของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัฯ รายงานว่า แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัฯ ได้กล่าวความว่า แท้จริงได้ถูกยกโทษจากบุคคลสามกลุ่ม อันได้แก่ ผู้หลับนอนจนกว่าเขาจะตื่นขึ้นมา จากผู้เยาว์จนกว่าจะบรรลุนิติภาวะ และจากคนวิกลจริตจนกว่าเขาจะหายจากอาการวิกลจริต²⁸

จากสุนนะห์ข้างต้นจะเห็นได้ว่า ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัฯ ได้ยกบุคคลทั้งสามพ้นจากการลงโทษ

มีอีกสุนนะห์หนึ่งที่รายงานโดยญาบิร อิบนุ अबดุลลอฮ์ แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัฯ ได้ถามมาอิซ (ที่สารภาพว่าทำผิดประเวณี) ว่า “เจ้าเป็นโรคบ้าหรือเปล่า ?” และหลังจากท่านนบีแน่ใจอย่างชัดเจนว่ามาอิซไม่ได้เป็นโรคบ้าท่านจึงสั่งให้จัดการลงโทษต่อไป²⁹

สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องจากการมีนเมาจากสิ่งต้องห้ามโดยเจตนา เช่นดื่มเหล้าหรือเสพของมีนเมาโดยเจตนา นักกฎหมายอิสลามมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องของการกระทำของเขาว่าจะต้องถูกลงโทษหรือไม่ บางท่านก็แสดงทัศนะว่าการกระทำของผู้ที่เจตนาทำให้เสียสติ ต้องลงโทษ โดยให้เหตุผลว่า อิสลามมิได้ยกเลิกภาวะนิติภาวะจากผู้มีนเมาที่เสพสิ่งต้องห้ามโดยเจตนา และเป็นการสมควรอย่างยิ่ง ถ้าหากบุคคลเหล่านั้นถูกลงโทษจากการกระทำของพวกเขาในขณะที่บุคคลเหล่านั้นเสียสติจากของมีนเมาโดยเจตนา เพื่อเป็นการซ้ำเติมเขาเหล่านั้นที่พยายามทำให้เสียสติ ทั้งที่รู้ว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม³⁰ แต่มีนักกฎหมายอิสลามบางท่านให้ทัศนะว่า ผู้ที่เสียสติโดยเจตนาเมื่อทำการผิดประเวณีพวกเขา

²⁸ รายงาน โดยอัสหมัด หะดีษหมายเลข 23962, อัตติรมิซีย์ 1343, อันนิสาอีย์ 3378, อบูดาวูด 3822

²⁹ ดูหะดีษที่รายงาน โดยอัลบุคอรี หะดีษหมายเลข 6317, อัตติรมิซีย์ 1427, อบูดาวูด 4425

³⁰ ar-Ramli, 1993 : 7/426

เหล่านั้นจะไม่ถูกลงโทษ อันเนื่องมาจากว่าพวกเขาเสียสติซึ่งไม่สามารถรับรู้ถึงการกระทำของเขาในขณะนั้น ซึ่งไม่แตกต่างอะไรกับคนบ้าหรือคนที่หลับใหลไร้ซึ่งความรู้สึก

1.3 กระทำโดยสมัครใจ

เงื่อนไขในข้อนี้หมายถึง ผู้ที่ทำการผิดประเวณีนั้น กระทำขึ้นด้วยความสมัครใจของตนเอง โดยที่ไม่ถูกบังคับจากผู้อื่นให้ทำกระทำ

การบังคับผู้อื่นนั้น หมายว่าเป็นการบังคับโดยการใช้อำนาจหรือความรุนแรงเพียงอย่างเดียวเสมอไปไม่ แต่การบังคับในที่นี้รวมถึงการบังคับทางอ้อมด้วยเช่นกัน ดังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยของอุมร์ มีรายงานที่ อุมร์ อิบนุล คอฎฎอบ นำสตรีผู้หนึ่งเพื่อที่จะทำการลงโทษฐานผิดประเวณี โดยที่สตรีผู้นั้นยินยอมร่วมประเวณีกับชายเลี้ยงสัตว์คนหนึ่งเพื่อแลกเปลี่ยนกับน้ำเพื่อประทังชีวิต แต่การกระทำของอุมร์นั้นได้รับการคัดค้านจาก อลี อิบนุ อะบีฏอลิบ โดยกล่าวว่า “สตรีผู้นี้ตกอยู่ในภาวะจำเป็น (ถูกบังคับทางอ้อมเพราะถ้านางไม่ยินยอมอาจส่งผลถึงชีวิตได้) ข้าเห็นว่าสมควรปล่อยนางไป” จนในที่สุดอุมร์เห็นชอบด้วยกับทัศนะของอะลี³¹

ในเรื่องเดียวกันนี้ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลย กล่าววว่า “แท้จริงอัลลอฮ์ได้ยกโทษแก่ประชาชาติของฉันที่ทำการใดๆจากความผิดพลาด จากการหลงลืม และจากการถูกบังคับ”³²

การกระทำที่เกิดจากการถูกบังคับจากผู้อื่น ถ้าหากว่าผู้ที่ถูกบังคับนั้นเป็นผู้หญิงนางจะไม่ถูกลงโทษ แต่ถ้าผู้ที่ถูกบังคับเป็นชาย นักวิชาการมีความเห็นพ้องกันว่า หากอวัยวะสืบพันธุ์ของเขาไม่แข็งตัว เขาจะไม่ถูกลงโทษเป็นอันขาด เพราะอวัยวะสืบพันธุ์ไม่แข็งตัวนั้นแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกบังคับไม่มีความต้องการที่จะร่วมประเวณีจริง แต่ถ้าอวัยวะสืบพันธุ์ของชายนั้นแข็งตัว นักวิชาการมีทัศนะแตกต่างกันในเรื่องการลงโทษ บางท่านให้ความเห็นว่าต้องถูกลงโทษ ในขณะที่นักวิชาการบางท่านให้ทัศนะว่าจะไม่ถูกลงโทษ³³

ในเรื่องนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าชายผู้ถูกบังคับให้กระทำการผิดประเวณีนั้นไม่สมควรที่จะลงโทษเพราะเขากระทำไปนอกเหนือจากความต้องการของตัวเอง ซึ่งเป็นองค์ประกอบ

³¹ อ้างโดยอัชชะรีบีนิยีใน ash-sharbinie, 1994 : 5/444

³² รายงานโดยอินุมาฎะหฺ ะหฺดีษหมายเลข 2033, 2034, และ 2035

³³ ar-Ramlie, 1993 : 7/425

ภายในของความผิด ส่วนการแข็งตัวของอวัยวะเพศหรือไม่นั้นไม่ใช่ประเด็นปัญหาเพราะการที่อวัยวะเพศของชายแข็งตัวในภาวะเช่นนั้นเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของผู้ชาย

สำหรับผู้ที่ยังบังคับคนอื่นให้ร่วมประเวณีนั้น (หากว่าเขาไม่ได้ทำผิดประเวณี) ต้องได้รับการลงโทษตามดุลพินิจจากศาล ฐานบังคับคนอื่นให้กระทำการผิดประเวณี

1.4 ปราศจากการมีสิทธิและการสำคัญผิดในการมีสิทธิ

เงื่อนไขข้อนี้หมายถึง ผู้หญิงที่ร่วมประเวณีด้วยนั้นไม่ได้อยู่ในครอบครองของผู้กระทำ โดยที่ผู้หญิงนั้นไม่ใช่ทาสที่อยู่ภายใต้การครอบครองของเขา ถ้าหากผู้หญิงที่ร่วมประเวณีด้วยนั้นเป็นทาสของผู้กระทำ ผู้กระทำจะไม่ถูกลงโทษใดๆเลย³⁴

และถ้าหากว่าผู้ที่ทำผิดประเวณีเข้าใจผิดว่า ผู้ที่ร่วมประเวณีด้วยนั้นคือผู้ที่อยู่ในครอบครองของเขาแต่ตามความเป็นจริงแล้วเป็นเช่นนั้นไม่ เช่นการร่วมประเวณีกับทาสของลูก เขาผู้นั้นจะไม่ถูกลงโทษ เพราะสำคัญผิดในการมีสิทธินั้นเป็นสาเหตุให้ผู้กระทำผิดพันโทษ³⁵

การสำคัญผิดหมายถึง ผู้กระทำสำคัญผิดว่าเขานั้นมีสิทธิร่วมประเวณีกับหญิงได้แต่ตามความเป็นจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่

นักวิชาการได้แบ่งประเภทการสำคัญผิดไว้ดังนี้³⁶

1. สำคัญผิดของผู้กระทำ หมายถึงผู้กระทำสำคัญผิดว่ามีสิทธิร่วมประเวณีกับหญิงเช่นสำคัญผิดว่าหญิงที่ร่วมประเวณีด้วยนั้นคือภริยาของตน

2. สำคัญผิดในตัวหญิงผู้ถูกกระทำ เช่นร่วมประเวณีกับทาสของลูก ร่วมประเวณีทางทวารหนักกับภริยาตนเอง

3. สำคัญผิดของสำนักอิหม่ามต่างๆ หมายถึง การร่วมประเวณีระหว่างชายกับหญิงที่สำนักอิหม่ามแต่ละสำนักมีความเห็นแตกต่างกัน เช่น การร่วมประเวณีจากการสมรสมัดอะหี³⁷

³⁴ al-Mawardie, 1995 : 1/242

³⁵ al-Mawardie, 1995 : 1/245

³⁶ an-Nawawi, n.d. : 7/311

³⁷ การสมรสมัดอะหีหมายถึง การสมรสที่มีการกำหนดระยะเวลา

2. มีเจตนา

องค์ประกอบข้อที่สองของการผิดประเวณีคือความเจตนา หรือกระทำด้วยความตั้งใจ ความเจตนาในที่นี้หมายถึง ความตั้งใจของผู้กระทำทั้งสองฝ่ายที่จะกระทำในสิ่งที่ตัวเองคิด กล่าวคือทุกอิริยาบถของการผิดประเวณีเป็นผลของภาวะจิตใจที่ผ่านกระบวนการคิดของผู้กระทำที่ปรารถนาจะให้เกิดการกระทำเช่นนั้น

องค์ประกอบข้อนี้เป็นลักษณะพิเศษของความผิดฐานนี้ เพราะอิสลามจะถือว่าผู้กระทำได้กระทำความผิดหากว่าการกระทำของเขานั้นเป็นไปโดยเจตนา ถึงแม้ว่าจะกระทำโดยยินยอมจากหญิงผู้ถูกกระทำก็ตาม เพราะอิสลามถือว่าการผิดประเวณีนั้นเป็นอาชญากรรมต่อสังคม ไม่ใช่อาชญากรรมส่วนตัวดังกฎหมายทั่วไป

อันเนื่องมาจากว่าความเจตนาเป็นภาวะทางจิตใจที่ไม่สามารถมองเห็นได้ ด้วยเหตุนี้การที่จะพิสูจน์ว่าผู้กระทำผิด จงใจหรือไม่นั้น ต้องยึดปัจจัยอื่นๆมาวิเคราะห์และพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์และความไม่ตั้งใจ ปัจจัย ที่ว่านั้นได้แก่ ผู้กระทำต้องเป็นผู้ที่บรรลุนิติภาวะที่มีความสมบูรณ์ทางสติปัญญา และรู้ว่าการกระทำของเขานั้นเป็นสิ่งต้องห้าม หรือสามารถกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ทั้งๆที่รู้ว่าการทำผิดประเวณีของเขานั้นเป็นสิ่งต้องห้ามในศาสนาอิสลาม แต่เขายังตั้งใจที่จะทำอีก

ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเจตนา มีข้อที่น่าสังเกตอยู่ประการหนึ่งคือ ผู้กระทำผิดประเวณีสามารถอ้างว่าเขาไม่รู้ถึงหลักการศาสนาว่าการทำผิดประเวณีนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม แต่ การอ้างของเขานั้นจะไม่ใช่ที่ยอมรับ นอกเสียจากในกรณีดังต่อไปนี้³⁸

1. ผู้ทำการผิดประเวณีไม่ได้อาศัยอยู่ในรัฐอิสลาม
2. ผู้ทำการผิดประเวณีเพิ่งเข้ารับอิสลาม และศาสนาเดิมของเขาไม่ใช่ศาสนาที่ถูกประทอนลงมาจากอัลลอฮ์ ดังศาสนาคริสต์เตียนและศาสนายิว (ศาสนายูดา)
3. เป็นผู้ที่เติบโตห่างไกลจากรัฐอิสลาม

ในเรื่องเงื่อนไขข้อนี้ อิหม่ามอัศศุญญีย์³⁹ กล่าวว่า “สำหรับผู้ที่ไม่รู้ว่าการทำผิดประเวณีเป็นสิ่งต้องห้ามในอิสลามโดยที่เขาเพิ่งเข้ารับอิสลามหรือเนื่องจากว่าเขาเติบโตห่าง

³⁸ al-Mawardi, 1995 : 1/246

³⁹ อิหม่ามอัศศุญญีย์ คือ ญะลาละุดดีน อับดุลเราะห์มาน อิบน์ อัลกะมาล มีชีวิตระหว่างปี ค.ศ. 1777-1831 ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาศาสนะบัญญัติตามสำนักอิหม่ามชาฟีอีย์ หลักภาษาอาหรับ และท่านยังเป็นนักท่องหะดีษอีกด้วย

ไกลจากสังคมหรือชุมชนอิสลามเขาผู้นั้นจะไม่ถูกลงโทษ และถ้าหากผู้อ้างเป็นผู้ที่เติบโตใน หมู่มุสลิม การอ้างของเขานั้นเป็นที่รับไม่ได้”⁴⁰

สรุปแล้วการทำการผิดประเวณีที่สมบรูณ์นั้น ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบสอง ประการดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และถ้าการกระทำความผิดของผู้ใดก็ตามขาดองค์ ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่ง การทำการผิดประเวณีของเขานั้นยังไม่สมบรูณ์ กล่าวคือไม่อาจ ลงโทษฐานผิดประเวณีได้

โทษของการทำการผิดประเวณี

ความหมายของคำว่า โทษ

คำว่า โทษ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2525 หมายถึง ความ ประทุษร้าย ความผิด ความร้าย บาบ ชั่ว ผลแห่งความผิดซึ่งต้องรับทัณฑ์กรรมอาญา⁴¹

โทษในภาษาไทยตรงกับภาษาอาหรับว่า อุกูบะห์ ซึ่งมาจากรากศัพท์ของคำว่า อะ เกาะบะ( ) หมายถึง ผลของการกระทำ ดังได้ระบุในชูเราะห์อันนั้นหฺลิโองการที่ 126 ความว่า “และหากพวกเจ้าจะลงโทษฝ่ายปรปักษ์ ก็จงลงโทษเยี่ยงที่พวกเจ้าได้รับ”

เมื่อพิจารณาความหมายของคำว่าโทษจากสองความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น จะ เห็นว่า ความหมายเชิงภาษาของคำว่าโทษนั้นมีความเหมือนกันเพราะทั้งสองให้ความหมาย ว่า ผลที่จะได้รับจากการกระทำความผิด

นักอาชญาวิทยากล่าวว่า โทษหมายถึงการกระทำที่เป็นผลร้ายหรือก่อให้เกิดความ เสียหายแก่ผู้ที่ได้รับโทษ⁴²

นักวิชาการอิสลามบางท่านได้นิยามการลงโทษว่า คือ ผลของการกระทำผิดตาม หลักศาสนาเพื่อรักษาประโยชน์ของสังคม⁴³

จะเห็นได้ว่าทั้งในกฎหมายอิสลามและกฎหมายทั่วไปจะนิยามการลงโทษเหมือนกัน แต่ยังมีข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือ ความผิดตามกฎหมายอิสลามนั้นอัลลอฮจะเป็นผู้ กำหนดโทษกล่าวคือ ความผิดตามทัศนะอิสลามคือ การกระทำในสิ่งที่อิสลามบัญญัติว่าเป็น สิ่งต้องห้ามหรือละเว้นกระทำในสิ่งที่อิสลามสั่งให้กระทำโดยที่อัลลอฮเป็นผู้บัญชาว่าสิ่งไหน

⁴⁰ as-Suyuthie, 1983 : 220

⁴¹ บัณฑิตยสถาน, 2531 : 415

⁴² ประเทือง ธนียผล, 2533 : 165

⁴³ Audah, 1985 : 1/609

เป็นสิ่งต้องห้ามและเป็นสิ่งต้องทำ แต่ในทัศนะของกฎหมายทั่วไป กฎหมายเป็นผู้กำหนดว่า สิ่งไหนคือความผิดที่ต้องละเว้น ซึ่งเป็นผลของหลักกฎหมายอาญาที่ว่า ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ ถ้าไม่มีกฎหมาย (Nullum Crimen, Nulla Poena, Sine Lege) ⁴⁴

แนวคิดและข้อกำหนดของการลงโทษ

หุ้กข์ของการลงโทษในทัศนะอิสลามถือว่าเป็น วาญิบ⁴⁵ เพราะด้วยการลงโทษทำให้สังคมเกิดความผาสุก ความยุติธรรม ความสงบสุขและทำให้เกิดความมั่นใจแก่ประชาชน ถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในเมื่อการสร้างสังคมให้เกิดความสงบสุขเป็นสิ่งจำเป็น (วาญิบ) หนทางที่จะนำไปสู่ความสงบสุขก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นเดียวกัน โดยยึดเอาหลักศาสนบัญญัติที่ว่า **สิ่งใดก็ตามที่การกระทำวาญิบไม่สมบูรณ์เว้นแต่ต้องมีสิ่งนั้นด้วย สิ่งนั้นก็ถือว่าเป็นสิ่งวาญิบ**⁴⁶

ด้วยเหตุนี้สามารถกล่าวได้ว่า แนวคิดการลงโทษในทัศนะอิสลามนั้นคือ เพื่อเป็นการคุ้มครองสังคมจากสิ่งเลวร้าย ปกป้องและป้องกันสังคมมิให้เกิดอาชญากรรมต่างๆ เพื่อปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำผิดมิให้กระทำผิดต่อไปในอนาคตและเพื่อยับยั้งผู้อื่นไม่ให้คิดที่จะกระทำผิดอีกด้วย

ถ้าดูอย่างผิวเผินแล้วอาจจะเห็นว่า แนวความคิดดังกล่าวจะขัดแย้งกันในตัวของมันเอง เพราะการที่จะป้องกันสังคมให้รอดพ้นจากสิ่งชั่วร้ายต่างๆบางที่อาจไม่สามารถที่ปรับปรุงและแก้ไขผู้กระทำผิดได้ และการแก้ไขผู้กระทำผิดบางที่ไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่สังคมได้ แต่ตามความเป็นจริงในทางปฏิบัติแล้ว แนวความคิดดังกล่าวสามารถนำพาสังคมให้สงบสุขปราศจากสิ่งชั่วร้ายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมได้ และยังสามารถดัดนิสัยสันดานผู้กระทำผิดมิให้กระทำผิดซ้ำซ้อนอีกต่อไปในอนาคต ประวัติศาสตร์การปกครองรัฐอิสลามสมัย คูละฟาล์ อรรอซีดีน⁴⁷ เป็นประจักษ์พยานที่ยืนยันแนวความคิดดังกล่าว อิสลามยึดเอาแนวความคิดดังกล่าวโดยที่ยึดเอาหลักความมั่นคงของสังคมเป็นหลัก และกระนั้นไม่คิดที่จะละเว้นปรับปรุงและแก้ไขผู้กระทำผิดอีกด้วย ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่าเกือบทุกบทลงโทษที่

⁴⁴ หรือหลักที่ว่า หลักไม่มีโทษโดยไม่มีกฎหมาย (nulla poena sine lege)

⁴⁵ วาญิบคือการสั่งให้กระทำอย่างเด็ดขาด (อิสมาแอ อาลี, 2543 : 10)

⁴⁶ al-ghazalie, 1993 : 57

⁴⁷ สมัยคูละฟาล์ อรรอซีดีน ปกครองรัฐอิสลาม คือสมัยการปกครอง 30 ปี (ค.ศ. 632-661) หลังจากท่านนบีมุฮัมมัด คืออลย เสี่ยชีวิต ทั้งสี่คือ อบูบักร์ อัศคีดีก อุมร์ อินุลกอฎฎอบ อูสมาน อินุอัฟฟาน และอลี อิบนุอบีฏอลิบ

อัลลอสบัญญัติขาลงมานั้นเป็นแนวทางที่จะปกป้องและคุ้มครองสังคมโดยบัญญัติบทลงโทษแก่ผู้กระทำผิดเหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำไว้และเพียงพอที่จะยับยั้งคนอื่นไม่ให้กระทำผิดอีกด้วย

หลักการดังกล่าวมีส่วนคล้ายกับจุดมุ่งหมายของการลงโทษในทัศนะของนักอาชญาวิทยาและสังคมวิทยาอย่างศาสตราจารย์ วอลเตอร์ ซี เร็คเลส (Walter C. Reckless) ซึ่งเป็นหลักการสำคัญที่กฎหมายทั่วไปยึดปฏิบัติ เร็คเลสได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษไว้ 5 ประการคือ

1. เพื่อการแก้แค้น
2. เพื่อชดเชยและทดแทนการกระทำผิด
3. เพื่อการยับยั้งมิให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม
4. เพื่อปกป้องและคุ้มครองสังคมจากอาชญากรรม และ
5. เพื่อปรับปรุงแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด⁴⁸

แต่หลักการดังกล่าวเมื่อเข้าสู่แนวทางปฏิบัติจริงแล้ว นักกฎหมายไม่สามารถที่จะหามาตรการลงโทษหรือบทลงโทษที่มีความเหมาะสมเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดได้ จึงทำให้นักกฎหมายต้องคิดค้นหาวิธีการต่าง ๆ นานาเพื่อลงโทษผู้กระทำผิด เพราะด้วยวิสัยความเป็นมนุษย์ ซึ่งในที่สุดวิธีการลงโทษที่คิดค้นมานั้นไม่มีผลพอที่จะบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ถึงแม้ว่าโดยเจตนาของผู้คิดค้นแล้วมีความชัดเจนพอสมควร การกักขังผู้ต้องหาที่กระทำผิดไว้ในกรงขังปะปนกับผู้กระทำผิดรายอื่น ๆ ไว้ในกรงขังเดียวกัน มิได้หมายความว่าสามารถดัดนิสัยผู้กระทำผิดแต่อย่างใด หากแต่ในบางครั้งอาจเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ร้ายให้กับพวกเขาเหล่านั้นมากกว่า เพราะการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ระหว่างผู้ถูกลงโทษด้วยกันเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

เหตุที่การลงโทษเป็นวาญิบ

⁴⁸ เอกสารการสอนวิชากฎหมายอาญา 1, 2527 : 174

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าวัตถุประสงค์ของการลงโทษตามทัศนะอิสลามนั้นเพื่อปกป้องสังคมและปรับปรุงผู้กระทำผิดเพื่อมิให้หลงผิดอีกต่อไป ด้วยเหตุนี้สามารถกล่าวได้ว่าสาเหตุที่ทำให้การลงโทษเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องปฏิบัตินั้นมีหลายสาเหตุด้วยกันดังต่อไปนี้

1. อิสลามเป็นศาสนาที่มีเป้าหมายเพื่อนำพามวลมนุษยชาติให้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างมีความสุข มีเกียรติและมีศักดิ์ศรี ตลอดจนประกันการมีชีวิตอย่างมีความสุขในโลกหน้า ดังนั้นอิสลามจึงได้กำหนดหลักเพื่อความยึดมั่นและถือปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลดังกล่าว พร้อมกันนั้นอิสลามห้ามอย่างเด็ดขาดการกระทำใดๆที่เกิดโทษแก่ตนเองและสังคม

2. วัตถุประสงค์ในการบัญญัติบทลงโทษในอิสลามนั้นคือ เพื่อยับยั้งการทำผิดของผู้หลงผิด เพราะการบัญญัติบทลงโทษในอิสลามไม่เพียงแค่ว่าเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดเท่านั้น แต่การลงโทษผู้กระทำผิดนั้นเพื่อให้ผู้กระทำผิดได้สำนึกผิดในการกระทำของเขา

อิบน์ คัยมียะห์⁴⁹ กล่าวว่า “เป็นที่ควรรับรู้ว่าแท้จริงการลงโทษนั้นเป็นความเมตตาจากอัลลอฮ์”⁵⁰ และกล่าวอีกว่า “และในสถานการณ์เช่นนี้เหมือนกับผู้เป็นพ่อที่ตีลูกของเขาที่ทำผิดเพื่อตัดนิสัย (ไม่ให้กระทำผิดในวันข้างหน้า) เพราะในหัวใจของผู้เป็นพ่อนั้นเต็มเปี่ยมด้วยความรักต่อลูก และเหมือนกับแพทย์ที่ทำการรักษาผู้ป่วยไข้ว่าเพื่อต้องการให้ผู้ป่วยได้รับบาดเจ็บและทรมาน ซึ่งในบางครั้งต้องทำการผ่าตัดและตัดส่วนที่เสียออกไปไข้ว่าเป็นเพราะเกลียดผู้ป่วยไม่ต้องการเพื่อให้ผู้ป่วยหายจากโรคที่เข้ารับการรักษา”⁵¹

ด้วยเหตุนี้จึงสามารถกล่าวได้ว่า การลงโทษผู้กระทำผิดนั้น เป็นสัญญาอันเตือนผู้กระทำผิดมิให้ทำผิดอีกต่อไปในอนาคต เพราะถ้าหากเขาผู้นั้นทำผิดซ้ำอีก เขาจะถูกลงโทษสถานเดียวกับบทลงโทษครั้งแรก และในบางกรณีอาจจะถูกลงโทษหนักกว่าครั้งแรก ดังที่นบีมุฮัมมัด ศ็อลฯ ได้สั่งให้ลงโทษประหารชีวิตผู้ที่ดื่มเหล้าในครั้งที่สี่⁵²

3. เพื่อปกป้องสิทธิส่วนบุคคลและสิทธิส่วนรวมของสังคม

เหตุผลในข้อนี้หมายความว่า ในการกำหนดบทลงโทษผู้กระทำผิดหนักหรือเบา นั้นจะพิจารณาจากผลของความผิดว่า ความผิดนั้นส่งผลร้ายแก่สังคมมากน้อยเพียงใด ถ้า

---

⁴⁹ อิบน์คัยมียะห์ คือ อนุอับบาส มุฮัมมัด อิบน์ อับดุลหะลิม อิบน์ อับดุลสะลาม มีชีวิตระหว่างปี ค.ศ. 1240-1307 ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาศาสนะบัญญัติตามสำนักอิหม่ามฮันบัล อิบน์คัยมียะห์ และท่านเป็นผู้ที่มีทักษะในการพูดเป็นอย่างดี

⁵⁰ Ibnu Taimiah, n.d. : 28/329

⁵¹ Ibnu Taimiah, n.d. : 28/329 - 330

⁵² รายงานโดยอิบน์มาญะห์ หะดีษหมายเลข 2572 และ 2573

ความผิดนั้นส่งผลร้ายแก่สังคมน้อย บทลงโทษจะเบา และถ้าความผิดนั้นส่งผลร้ายแก่สังคมอย่างรุนแรง บทลงโทษจะหนัก เพราะอัลลอฮ์ได้บัญญัติบทลงโทษหนักเบาแตกต่างกันออกไปตามความรุนแรงของผลและความหนักเบาของความผิด และอัลลอฮ์ให้ความอิสระแก่ผู้เสียหายในการที่จะให้อภัยโทษแก่ผู้กระทำผิด ถ้าหากว่าความผิดนั้นเป็นความผิดต่อส่วนตัว แต่ถ้าหากความผิดต่อสังคมส่วนรวมแล้วก็ไม่มีการมีสิทธิให้อภัยได้

โทษการผิดประเวณี

โทษการผิดประเวณีในกฎหมายอิสลามมีสามระดับด้วยกันคือ

1. โบย
2. ประหารชีวิตด้วยวิธีการปาก้อนหิน
3. เนรเทศออกนอกพื้นที่

โดยมีหลักฐานยืนยันโทษทั้งสามจากอัลกุรอานและอัลสุนนะห์ ดังต่อไปนี้

หลักฐานจากอัลกุรอาน

1. อัลลอฮ์ตรัสในซูเราะห์อันนูรว่า “หญิงผู้ผิดประเวณีและชายผู้ผิดประเวณี พวกเขาจำโบยแต่ละคนในสองคนนั้นหนึ่งร้อยที”⁵³

หลักฐานจากอัลสุนนะห์

1. จากชัยด์ อิบน์ คอลิด อัลญะฮะนี (เราะฎี) กล่าวว่า ได้มีคนอาหรับชนบทคนหนึ่งมาหาท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลย แล้วกล่าวว่า โอ้ ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วยอัลลอฮ์ว่า ให้ท่านตัดสินแก่ข้าพเจ้าตามคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ต่อจากนั้นคูกรณีของเขาได้กล่าวขึ้นว่า ครับ ขอให้ท่านตัดสินระหว่างเราโดยใช้คัมภีร์ของอัลลอฮ์ และได้โปรดอนุญาตแก่ข้าพเจ้า (ในการให้ถ้อยคำ) ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลย ได้อนุญาตแก่เขา เขาจึงให้การว่า แท้จริงบุตรชายของข้าพเจ้าเป็นลูกจ้างของชายผู้นี้และบุตรชายของข้าพเจ้าได้ทำผิดประเวณีกับภรรยาของเขา และความจริงข้าพเจ้าได้รับการบอกเล่าว่า บุตรชายของข้าพเจ้าต้องถูกขว้างปาด้วยก้อนหิน ข้าพเจ้าจึงขอลายตัวบุตรชายของข้าพเจ้าด้วยกะหนึ่งร้อยตัวและทาสหญิงอีกหนึ่งคน และข้าพเจ้าได้ไปถามผู้ที่มีความรู้ พวกเขาได้แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า แท้จริงบุตร

---

⁵³ อัลกุรอาน, 24 : 2

ชายของข้าพเจ้าต้องถูกโบยหนึ่งร้อยครั้งและเนรเทศหนึ่งปี และภรรยาของชายผู้นี้ต้องถูกขว้างปาด้วยก้อนหิน ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลียะฮ์ กล่าวว่า แน่แน่นอนข้าจะตัดสินระหว่างเจ้าทั้งสองด้วยคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ทาสหญิงและแกะนั้นต้องถูกส่งคืน และบุตรชายของเจ้าต้องถูกโบยหนึ่งร้อยครั้งและเนรเทศหนึ่งปี โอ้ อุัยยส์ ท่านจงไปหาภรรยาของชายผู้นี้ ถ้าหากหล่อนยอมรับสารภาพ ท่านจงจัดการลงโทษหล่อนด้วยวิธีการปาก้อนหินจนตาย อุัยยส์จึงเดินทางไปหาและปรากฏว่าภรรยาของชายผู้นั้นยอมรับสารภาพ อุัยยส์จึงจัดการลงโทษด้วยวิธีการขว้างปาก้อนหินจนตาย⁵⁴

2. จากอิบนุอับบาส (เราะฎียะฮ์) กล่าวว่า อุมร์ (เราะฎียะฮ์) ได้กล่าวขณะอยู่บนมิมบร์⁵⁵ ของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลียะฮ์ ว่า แท้จริงอัลลอฮ์ได้ส่งท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลียะฮ์ มาพร้อมด้วยสัจธรรม และได้ประทานคัมภีร์แก่ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลียะฮ์ และได้เคยปรากฏว่าส่วนหนึ่งจากสิ่งที่ถูกประทานลงมานั้นมีโองการที่ระบุถึงการขว้างปา เราได้อ่านโองการนั้น เราได้เอาใจใส่และเราได้พิจารณาโองการนั้น และท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลียะฮ์ ได้ขว้างปา และพวกเราก็ได้ขว้างปาหลังจากท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าเกิดความวิตกว่า ถ้าหากเวลาได้ผ่านไปนานๆ จะมีคนกล่าวว่า พวกเราไม่พบการขว้างปาระบุในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ พวกเขาจะพากันหลงผิดโดยละทิ้งข้อกำหนดที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมา และแท้จริงการขว้างปานั้นถูกระบุในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ เป็นสัจธรรมเหนือผู้ทำการผิดประเวณีที่เคยผ่านการสมรสมาแล้วทั้งชายและหญิง ถ้ามีพยานยืนยันหรือตั้งครุหรือยอมรับสารภาพ⁵⁶

3. จากอุบาต๊ะฮ์ อัศศอมิต (เราะฎียะฮ์) ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลียะฮ์ ได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงเอาแนวทางจากข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายจงเอาแนวทางจากข้าพเจ้า แท้จริงอัลลอฮ์ได้กำหนดแนวทางแก่พวกผู้หญิงไว้แล้วว่า ชายโสดกับหญิงโสดนั้นโบยหนึ่งร้อยครั้งและเนรเทศหนึ่งปี ชายที่ผ่านการสมรสมาแล้วกับหญิงที่ผ่านการสมรสมาแล้วนั้น โบยหนึ่งร้อยครั้งและขว้างปาด้วยก้อนหินจนตาย⁵⁷

4. มาอิซ อัลอัสละมียี (เราะฎียะฮ์) ได้หาท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลียะฮ์ แล้วกล่าวว่า เขาได้ทำผิดประเวณี ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลียะฮ์ จึงพูดบายเบียงเป็นอย่างอื่น หลังจากนั้นเขาได้มาหา

⁵⁴ รายงานโดยอัลบุคอรีฮ์ หะดีษหมายเลข 6326, มุสลิม 3210, อัตติรมิซีย์ 1353, อันนิสาอีย์ 5315, ออบูดาวูด 3855, อัสหะมัด 14623

⁵⁵ มิมบร์ คือสถานที่สำหรับอ่านคัมภีร์หนึ่งในโอกาสต่างๆ เช่น วันศุกร์ วันตรุษต่างๆ ฯ

⁵⁶ รายงานโดยอัลบุคอรีฮ์ หะดีษหมายเลข 6327, มุสลิม 3201, อัตติรมิซีย์ 1352, ออบูดาวูด 3835

⁵⁷ รายงานโดย มุสลิม 3200, อัตติรมิซีย์ 1354, ออบูดาวูด 3834, อัสหะมัด 21614

ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ อี้กด้านหนึ่งแล้วกล่าวว่า เขาได้ทำผิดประเวณี ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ ก็ได้พุดบายเบี่ยงเป็นอย่างอื่น เขาก็ได้มาหาท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ อี้กด้านหนึ่งแล้วกล่าวว่า เขาได้ทำผิดประเวณี ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ จึงได้ออกคำสั่งให้ลงโทษเขาในครั้งที่สี่ เขาก็ถูกพาตัวไปยังพื้นที่ที่เป็นหิน เขาถูกขว้างปาด้วยก้อนหิน เมื่อเขาได้สัมผัสกับก้อนหิน เขาก็ได้เผลนหนี และได้มีผู้ชายคนหนึ่งมาพบเขา ผู้ชายคนนั้นมีกระดูกขากรรไกรอูฐ เขาก็ใช้มันตีมาอิซ และประชาชนก็ได้ตีเขาจนตาย พวกเขาจึงได้นำเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ ฟัง ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ ได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายควรปล่อยให้เขาหนีไป ในบางรายงานของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ ได้กล่าวแก่มาอิซว่า เจ้าเป็นบ้าหรือ? เขาตอบว่า เปล่า และในอีกรายงานหนึ่งว่าท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ กล่าวว่า ฉันคิดว่าเจ้าเพียงแต่จูบหรือกอดหรือมอง เขาตอบว่า เปล่า ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ จึงถามว่าเจ้าเคยผ่านการสมรสแล้วใช่ไหม เขาตอบว่าใช่ ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ จึงออกคำสั่งลงโทษเขาด้วยการขว้างปาก้อนหินจนตาย⁵⁸

5. จากอิบนุ อุมร์ (เราะฎี) ⁵⁹ ได้กล่าวว่า ได้มีผู้นำตัวผู้ชายชาวยิวคนหนึ่งและผู้หญิงชาวยิวอีกคนหนึ่ง ซึ่งทั้งสองได้ทำผิดประเวณีมาหาท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ แล้วท่านกล่าวว่า มีข้อกำหนดอะไรบ้างที่ท่านทั้งหลายพบในคัมภีร์เตารอฮ์ ⁶⁰ เกี่ยวกับการลงโทษคนที่ผิดประเวณี พวกเขาตอบว่า เราจะทาน้ำของคนที่ทั้งสองให้ดำและจับขึ้นพาหนะ และเราจะหันหน้าทั้งสองคนมาทางด้านหลังของพาหนะและจะนำทั้งสองตระเวณไปทั่วหมู่บ้าน ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ ได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงเอาคัมภีร์เตารอฮ์มาหากพวกท่านพูดจริง พวกเขาได้นำคัมภีร์เตารอฮ์มาและได้อ่านคัมภีร์เตารอฮ์จนถึงโองการที่ว่าด้วยการขว้างปา คนที่ทำหน้าที่อ่านได้เอามือปิดไว้ และได้อ่านโองการก่อนและหลังโองการว่าด้วยการขว้างปา อับดุลลอฮฺ อิบดุลละลาม ⁶¹ ซึ่งอยู่กับท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ ด้วยได้กล่าวว่า เจ้าจงให้เขายกมือขึ้น ต่อมาเขาได้ยกมือขึ้น ก็ปรากฏว่าได้มือของเขาที่ปิดไว้ นั่นคือโองการที่ว่าด้วยการขว้างปา ดังนั้นท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยฺ จึงได้ออกคำสั่งให้ลงโทษบุคคลทั้งสอง บุคคลทั้งสองจึงถูก

⁵⁸ รายงานโดยอัลบุคอรีฮ์ หะดีษหมายเลข 6324, มุสลิม 3205, อัดดีร์มีซีย์ 1348, อบูดาวูด 3838

⁵⁹ อิบนุอุมร์ คือ อับดุลลอฮฺ บุตรชายของอุมร์ อัลค็อฏฏอบ

⁶⁰ คัมภีร์เตารอฮ์ (The Old Testament) คือคัมภีร์ของอัลลอฮ์ที่ประทานลงมาแก่ท่านนบีมุซา อะลัยฮิสสะลาม ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่ชาวศาสนายูดายศรัทธา

⁶¹ ท่านผู้นี้เป็นชาวยิวที่ได้เข้ารับอิสลาม

ขว้าง ท่านอิบนุ อุมร์ได้กล่าวว่า ฉันเป็นคนหนึ่งที่ได้ขว้างบุคคลทั้งสองและข้าพเจ้าแลเห็นผู้ชายเข้าป้องกันผู้หญิงโดยใช้ตัวของเขากำบังก่อนหิน⁶²

จากหลักฐานที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าบทลงโทษการผิดประเวณีในอิสลามนั้นมีตามระดับด้วยกัน ได้แก่

1. ประหารชีวิตด้วยวิธีการขว้างปาก่อนหินจนตาย
2. โบย
3. เนรเทศเป็นเวลาหนึ่งปี ซึ่งแต่ละประเภทของบทลงโทษนั้นมีรายละเอียดที่แตกต่างกัน

โดยจะเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของผู้กระทำผิดว่าเคยผ่านการสมรสมาแล้วหรือยังไม่เคยผ่านการสมรสมาก่อน

1. ผู้ที่ไม่เคยผ่านการสมรส (มอฮอรฺ มุหฺศอน)

โทษของผู้ทำผิดประเวณีที่ยังไม่เคยผ่านการสมรสนั้นคือ โบยหนึ่งร้อยครั้ง ดังที่อัลลอฮ์ได้บัญชาในซูเราะห์อันนุรฺความว่า “หญิงที่ทำการผิดประเวณีและชายที่ทำการผิดประเวณี พวกเขาจึงโบยแต่ละคนในสองคนนั้นหนึ่งร้อยที”⁶³

โองการนี้บ่งบอกถึงบทลงโทษผู้ทำการผิดประเวณีที่ยังไม่เคยผ่านการสมรสและเป็นอิสระชน⁶⁴ ทั้งชายและหญิง เพราะอัลลอฮ์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้หญิงที่ทำการผิดประเวณีและผู้ชายที่ทำการผิดประเวณี ต้องถูกโบยหนึ่งร้อยครั้ง

อิหม่ามซาฟิอีย์⁶⁵ กล่าวว่า แนวทางปฏิบัติของท่านนบีมุฮัมมัด คือลข⁶⁶ แสดงให้เห็นว่า การโบยนั้นเป็นบทลงโทษสำหรับผู้ทำการผิดประเวณีที่ยังไม่เคยผ่านการสมรสมาก่อนที่เป็นอิสระชน และบทลงโทษดังกล่าวนี้ถูกยกเลิกสำหรับมุหฺศอน⁶⁷

⁶² รายงาน โดยอัลบุคอรี หะดีษหมายเลข 1243, 3363, 4190, 6320, และ 6336, มุสลิม 3211, อับูดาวูด 3856

⁶³ อัลกุรอาน 24 : 2, ถ้าเราสังเกตโองการข้างต้นจะเห็นว่า อัลลอฮ์ได้เริ่มต้นโองการดังกล่าวด้วยการกล่าวถึงผู้หญิงก่อนที่จะกล่าวถึงผู้ชาย ทั้งๆที่โดยธรรมชาติของผู้หญิงมีความอายมากกว่าผู้ชาย อิบนุ อะรอบีชี้ให้เห็นเหตุผลว่า เพราะผู้หญิงทำการผิดประเวณีน่าเกลียดกว่าผู้ชาย เพราะผู้หญิงเป็นผู้ตั้งครุฑ และอารมณ์ใคร่ของผู้หญิงปกติแล้ว ร้อนแรงกว่าผู้ชาย ถึงแม้ว่าความอายของผู้หญิงมีมากกว่าผู้ชาย แต่หลังจากทำการผิดประเวณีแล้ว ความอายจะหมดสิ้นจากเขาไป (Ibnul Arabie, n.d. : 3/333)

⁶⁴ al-Qurtubie, 1987 : 12/159

⁶⁵ อิหม่ามซาฟิอีย์ คือ มุฮัมมัด อิบนุ อิดริส อิบนุ อัลอับบาส อัชชาฟิอีย์ ท่านมีชีวิตระหว่างปี ค.ศ. 729-783 ท่านศึกษาหาความรู้จากบรรดาอิหม่ามในสมัยนั้น ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาหลักการศึกษาสนับัญญัติและเป็นคนแรกที่แต่งหนังสือเกี่ยวกับหลักวิชาสนับัญญัติ

อิบну หะซิมิ⁶⁸ อ้างว่า ประชาชาติมุสลิมได้มีการอิญมาฮ์ ในเรื่องบทลงโทษผู้ทำการผิดประเวณีที่ยังไม่เคยผ่านการสมรสด้วยการโบยหนึ่งร้อยครั้ง⁶⁹

อัลบะเซาะวียี้ กล่าวว่า พวกเขามีความเห็นพ้องกันว่า บทลงโทษผู้ทำการผิดประเวณีที่ยังไม่เคยผ่านการสมรสคือโบยหนึ่งร้อยครั้ง⁷⁰

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า ผู้ที่ยังไม่เคยผ่านการสมรสที่เป็นอิสระชนทั้งชายและหญิง เมื่อทำการผิดประเวณีต้องถูกลงโทษด้วยวิธีการโบยหนึ่งร้อยครั้ง โดยมีหลักฐานจากอัลกุรอาน อัลสุนนะห์ และอิญมาฮ์ของประชาชาติมุสลิม

โทษอีกประการหนึ่งสำหรับผู้ทำการผิดประเวณีที่ยังไม่เคยผ่านการสมรสมาก่อน คือ เนรเทศออกนอกพื้นที่เป็นเวลาหนึ่งปี โดยมีหลักฐานจากสุนนะห์ที่รายงานโดย อุบาตะห์ อัศศอมิต และที่รายงานโดยซัยด์ อิบну คอลิด อัลญะนะนีย์ ดังที่กล่าวมาแล้วในหลักฐานของการกำหนดบทลงโทษ

2. ผู้ที่เคยผ่านการสมรสมาแล้ว (มุหฺศอน)

โทษของผู้ทำการผิดประเวณีที่เป็นมุหฺศอนนั้นคือ ประหารชีวิตด้วยวิธีการรุมขว้าง ปาก้อนหินจนตาย ดังที่อัลลอฮ์ตรัสในอัลกุรอานความว่า “ชายและหญิงที่ผ่านการสมรสแล้ว เมื่อเขาทั้งสองได้ทำการผิดประเวณีท่านทั้งหลายจงขว้างปาเขาทั้งสองอย่างเด็ดเดี่ยว เป็นบทเรียนจากอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์เป็นผู้พิชิตและเป็นผู้เชี่ยวชาญยิ่ง” โองการนี้ เคยถูกอ่านและระบุในอัลกุรอาน และต่อมาได้ถูกยกเลิกเฉพาะการอ่าน ส่วนหุก่มที่ถูกกำหนดโดยโองการดังกล่าวยังคงมีผลบังคับอยู่ตลอดไป

อุมร์ อิบนุค คอฎฎอบ (เราะฎี) กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮ์ได้ส่งท่านมุฮัมมัด ศ็อลลา ลลฮู อลัยฮิ วะอัลลฮิมุสลิม และได้ประทานคัมภีร์แก่ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลา ลลฮู อลัยฮิ วะอัลลฮิมุสลิม และได้เคยปรากฏว่า ส่วนหนึ่งจากสิ่งที่ถูกประทานลงมานั้นมีโองการที่ระบุถึงการขว้างปา เราได้อ่านโองการนั้น เราได้เอาใจใส่และเราได้พิจารณาโองการนั้น และท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลา ลลฮู อลัยฮิ วะอัลลฮิมุสลิม ได้ขว้างปา และ

---

⁶⁶ จากสุนนะห์ที่ได้กล่าวมาแล้วในหลักฐานของการกำหนดบทลงโทษ ในหน้าที่ 36

⁶⁷ ash-Syafi-ic, 1991 : 6/321

⁶⁸ อิบนุ หะซิมิ คือ อะลี อิบนุ ฮัสหมัด อิบนุ สะอิด อิบนุ หะซิมิ อัลอันดะลุสตียี้ ท่านมีชีวิตระหว่างปี ค.ศ. 963-1035 ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาหลักการศาสนาบัญญัติ และเป็นหนึ่งในบรรดาอิมามของสำนักอัศศอฮิรีย์

⁶⁹ Ibnu Hazmi, n.d. : 12/169

⁷⁰ al-Baghawie, n.d. : 10/272

พวกเราก็ได้ขว้างปาหลังจากท่าน ข้าพเจ้าเกิดความวิตกว่า ถ้าหากเวลาได้ผ่านไปนานๆ จะมีคนกล่าวว่า พวกเราไม่พบการขว้างปาระบุในคัมภีร์ของอัลลอฮ พวกเขาจะพากันหลงผิดโดยละทิ้งข้อกำหนดที่อัลลอฮได้ประทานลงมา และแท้จริงการขว้างปานั้นถูกระบุในคัมภีร์ของอัลลอฮ⁷¹

จากคำพูดของอุมร์ อิบนุค คอฎฎอบ (เราะฎีฯ) ที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการยืนยันที่ชัดเจนว่าการลงโทษผู้ทำการผิดประเวณีด้วยวิธีการขว้างปาก่อนหินจนตายนั้น เป็นบทลงโทษซึ่งอัลลอฮ ประทานลงมาที่มุสลิมทุกคนต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ถึงแม้ว่ามีเสียงวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงและปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงจากต่างศาสนิกก็ตาม ดังที่ได้ปรากฏในหนังสือพิมพ์ข่าวสดฉบับวันที่ 18 กันยายน 2545 ซึ่งได้วิจารณ์คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ในจีเรียที่ยืนยันคำตัดสินประหารชีวิตด้วยวิธีปาก่อนหิน นางอามีนาลาวาลหญิงในจีเรียในข้อหาฆาตกรรมนอกสมรส โดยกล่าวว่า “แน่นอนว่าการกระทำผิดแปลกแหวกยุคเช่นนี้ย่อมถูกต้องด้านจากนานาชาติ”⁷²

ในฐานะที่เป็นมุสลิม ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การลงโทษประหารชีวิตด้วยวิธีการขว้างปาก่อนหินจนตายนั้นเป็นวิธีการอย่างหนึ่งของบทลงโทษประหาร ซึ่งไม่แตกต่างอะไรกับวิธีการอื่นๆ อย่างแขวนคอ ฉีดยาพิษ หรือวิธีการอย่างอื่น เพราะล้วนแล้วแต่มีจุดประสงค์เดียวกัน คือ ต้องการกำจัดผู้ที่ถูกลงโทษออกไปจากสังคม ถ้าการลงโทษผู้กระทำผิดด้วยบทลงโทษที่ปราศจากความเจ็บปวด ย่อมเป็นบทลงโทษที่ไร้ซึ่งความหมายของการลงโทษ และขัดแย้งกับปรัชญาการลงโทษ

การลงโทษด้วยวิธีการขว้างปาผู้กระทำผิดด้วยก้อนหินจนตายนั้น นับว่าเป็นการเพิ่มโทษให้หนักขึ้น ซัยยิด กุฎฎอบ กล่าวว่า “เรามีความคิดเห็นว่าแท้จริงโทษสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้ผ่านการสมรสนั้นคือโบย และสำหรับผู้ที่เคยผ่านการแต่งงานแล้วนั้นคือ การขว้างปาก่อนหินจนตาย อันเนื่องมาจากว่าผู้ที่เคยร่วมประเวณีจากการแต่งงานที่ถูกต้องนั้น ได้รับรู้และเคยสัมผัสกับวิธีการที่ถูกต้อง แล้วเขาหันไปทำการผิดประเวณีอีก ซึ่งแสดงถึงความเสื่อมเสียของวิสัยตามธรรมชาติของความเป็นมนุษย์ เพราะฉะนั้นเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะเพิ่มโทษให้หนักขึ้น”⁷³

⁷¹ ดูหะดีษที่รายงานโดยอัลบุคอรี หะดีษหมายเลข 6327, มุสลิม 3201, อัดดีรมีซีห์ 1352, ออบูดาวูด 3835

⁷² หนังสือพิมพ์ข่าวสด, ฉบับวันที่ 18 กันยายน 2545, สตูปพิเศษ, หน้า 7

⁷³ Saiyid Qutub, 1972 : 4/2487

อิบnulก็อยิม ให้เหตุผลว่า “เพราะเขาเหล่านั้นเคยเสพสุขจากการร่วมประเวณีที่ถูก
ต้องมาแล้ว เป็นการเพียงพอสำหรับเขาเหล่านั้นที่จะยับยั้งตัวเองไม่ให้กระทำความชั่วอันนี้ ถ้า
หากเขายังคือร้อนละเมิดอีกก็สมควรที่จะเพิ่มโทษให้หนักขึ้น”⁷⁴

อับดุลกอเดร์ เอาเดห์ ให้เหตุผลว่า “การเป็นผู้ที่เคยผ่านการสมรสมาแล้วนั้นเปรียบ
เสมือนเครื่องกีดกันไม่ให้ผู้นั้นคิดที่จะทำการผิดประเวณีอีก ถ้าเขาผู้นั้นยังคือร้อนคิดที่จะทำ
การผิดประเวณีอีกแสดงว่าเขาผู้นั้นมีอำนาจชั่วที่ฝังอยู่ในตัวเขานั้นยังมีอิทธิพลที่จะผลักดัน
ให้เขากระทำความผิด จึงจำเป็นที่ต้องเพิ่มโทษให้หนักขึ้นทั้งในความเจ็บปวดและในความรุนแรง”⁷⁵ และได้กล่าวอีกว่า “เขาผู้นี้(ผู้ที่เคยผ่านการสมรสแล้วทำการผิดประเวณี)เป็นตัว
อย่างที่ไม่ดีสำหรับสามีภรรยาคนอื่น ในบทบัญญัติอิสลามผู้ที่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีไม่มีสิทธิที่
จะอยู่ร่วมกับคนอื่นได้”⁷⁶

ตามทัศนะของนักวิชาการที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าแนวทางการพิจารณาลง
โทษแก่ผู้ที่ทำกรผิดประเวณีด้วยโทษประหารชีวิตด้วยวิธีการขว้างปาก้อนหินจนตายนั้น
ต้องพิจารณาจากสภาพของผู้กระทำผิด ดังที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ เพราะเป้าประสงค์
หลักของการกำหนดบทลงโทษต่างๆในอิสลามคือ เพื่อให้เกิดความสงบสุขเรียบร้อยในสังคม
และเพื่อให้สมาชิกทุกคนของสังคมอยู่อย่างมีความสุข ด้วยเหตุนี้การลงโทษผู้กระทำผิด
นั้นก็เพื่อปกป้องสังคมจากความชั่วร้ายที่คอยมารบกวนความสงบสุขของสังคม ถ้าผู้ใดเป็น
ตัวรบกวนความสงบสุขอันนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดการลงโทษ เพื่อตัดนิสัยให้กลับมา
เป็นคนดีต่อไป แต่ถ้าหากว่าการกลับมาเป็นคนดีของเขานั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ก็สมควร
ที่จะกำจัดออกจากสังคมด้วยวิธีการที่หนักหน่วงเพื่อมิให้เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่คนอื่นต่อไป

ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลย เป็นแม่แบบตัวจริงสำหรับมุสลิมทุกคน การเดินตามรอย
แนวทางของท่านนั้นเป็นสิ่งที่มีมุสลิมทุกคนปฏิเสธไม่ได้

สังคมมุสลิมในสมัยของท่าน เป็นประจักษ์พยานอันดีที่แสดงถึงความเป็นอยู่อย่างมี
ความสุขของปัจเจกบุคคลในสังคม ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลยได้นำบทลงโทษดังกล่าวมา
ปฏิบัติเป็นรูปธรรมและผลที่เกิดตามมาก็เป็นไปตามที่คาดหวังยิ่ง

⁷⁴ Ibnul Qaiyim, 1994 : 126

⁷⁵ Audah, 1985 : 1/641

⁷⁶ Audah, 1985 : 1/641